

Prædiken til Juledag

Luk. 2, 1-14

I min tidligste barndom havde vi soveværelse i forlængelse af stuen, og jeg husker, hvordan det var at ligge i sin seng helt alene i møket, men alligevel skærmet mod mørket af en lysstribe fra en dør på klem-døren ind til stuen, hvor mine forældre opholdt sig. Ganske vist var man alene i mørket, men alligevel var man ikke overladt til sig selv. Hvis man kaldte, blev døren åbnet, og lyset gennemtrængte mørket, også i form af min mors milde stemme.

Men så skete det, da jeg lige var fyldt 5 år, at min mor blev indlagt engang i december og lå der julen over. Min far gav sig ikke af med børnepasning. Desuden havde han travlt i forretningen, så jeg blev anbragt hos nogle af deres gode venner dér i byen. Der var ikke megen varme i det hjem, og når man var kommet i seng, blev lyset slukket, og der var buldermørkt. Hvor var jeg bange! Min far forbarmede sig over mig, så jeg kun skulle være der om dagen. Og så gik det, selv om jeg da savnede min mor, ikke mindst juleaften, for det er jo især i julen, vi aller mest savner dem, vi næsten ikke kan undvære.

Når der er så megen tryghed forbundet med at have blot en dør på klem, så er det jo, fordi vi da ikke føler os alene og forladt. Og julens budskab er et budskab om, at der er åbnet en dør for os, og lyset fra Gud trænger ind og oplyser hver barnesjæl på jord.

Døre står ikke altid åbne eller på klem. De kan lukke sig og **blive** lukket, ja smækket i for næsen af os, og man kan selv uforvarende eller helt bevidst smække døre i for andre. Og disse lukkede døre kan hæmme juleglæden. Dertil kommer, at juleevangeliet med englenes sang om fred på jorden ikke er gået sporløs hen over os, og derfor **kan** det nage os, at vi måske ikke engang kan holde fred med vore nærmeste.

En dør kan ingen lukke. Døren ind til Guds kærlighed og barmhjertighed, og Gud lukker aldrig døren for os. Han bliver ved med at give os nye chancer og komme os til hjælp, når vi har brug for det.

Døren ind til Guds rige blev åbnet julenat, da Gud kom os i møde som et fattigt og værgeløst barn. Dermed viste Han os, at det vigtigste i livet ikke er guld og glimmer, men nærhed og varme.

Dets modsætning er det, kejser Augustus stod for. Materialisme og kontrol, som også rider vores samfund som en mare. Man kan få den tanke, at vi i dagens samfund ad frivillighedens vej har indført stasimetoder, hvor vi bliver kigget i kortene fra vugge til grav med skemaer, evaluering og kontrol, for at vi skal kunne klare os i konkurrence-samfundet.

Der er mange, der sukker over de massive kontrolforanstaltninger, fordi de forhindrer en i at gøre sit arbejde ordentligt. Sundheds

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 370. 117. årgang
December 2016
ISSN 0901-2214

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

og plejesektoren er f.eks. hårdt ramt. Mennesket forsvinder, når alt gøres op i tal og timer og min.

Derfor har vi brug for målefri zoner – i hjemmet, hvor man kan kysse og kramme, fjolle eller grine uden at skulle være effektive og uden at blive evalueret.

Også i kirken er der en målefri zone, hvor vi kan komme som dem, vi nu er og være her, uden at skulle præstere noget som helst.

Bare være, fordi der julenat blev brudt en mur ned mellem Gud og mennesker. Himlen åbnede sig og mennesker blev frisat til at være i verden som menneske – værgeløst, udsat, afmægtigt, ufuldkomment og dog under Guds velsignelse. Vi ikke skal frelse os selv, men kan hvile i den barmhjertighed, der tager os i favn.

At knytte til ved kristendommen er at få indsigt i egen afmagt og forgængelighed; at føle sig lille, værgeløs og dog gå oprejst i troen på, at man er under Guds beskyttelse, ikke forstået sådan, at så kan intet ondt ramme os – det ved vi godt, det kan; men det er en slags livsforsikring, at der er hjælp at hente, hvis ulykken sker. Som forsikringssekabet udbetaler skadeserstatning, når skaden er sket, således deler Vorherre ud af sin kapital, kærlighed og nåde, så at vi ikke skal føle os forladt og fordømt, når vi har svært ved at magte livet.

Han sender lys ind i mørket.

Måske har vi af og til svært ved at få øje på lyset fra den åbne dør. Måske synes vi der kun siver uendeligt lidt lys ud gennem dørsprækken. Måske føles vort mørke og vor afmagt af og til total. Og dog oplever vi også, at der midt i mørket er lyspunkter, at der på trods af alt er lys at ane; lys fra et større himmelhvælv; lys, der ikke kan slukkes og lys, som vi ikke kan afskære os totalt fra. Lyset fra den åbne dør er altid en mulighed. Uafledigt finder det nye veje at sive indad – til os. Det lys kan ikke slukkes, og det lys

kan ingen slukke, heller ikke døden kan få bugt med det. For også i dødsriget har Jesus været. Også der vil han være og omgive os med sit lys, sin kærlighed.

Det begyndte julenat med budskabet om fred til mennesker med Guds velbehag.

Det er en fred, der kan give os styrke til at leve i en ufredelig verden og mod til at stå op imod ufreden og mørkets kræfter.

Den fred har trange kår. Ja, det kan synes, som om mørket vinder, og dog må vi stædigt tro på og kæmpe for, at det kan blive anderledes. Kampen begyndte julenat, og Vorherre opgiver ikke kampen for at få os på bedre tanker, når mørket får tag i os. For han vil have lyset til at skinne i vore hjerter. Glædelig jul. Amen

Kirsten Høeg

Odder valgmenighed

Salmer:

100, 102, 99, 114, 119